

γέρος άνιβηκε κ' αυτός στ' άμάξ, ό Μπάρης έκαμε ένα κίνημα όταν νάθελε κάτι νά τού πη αλλά ό άλλος τώρα χτυπούσε τ' άλογα κ' ξεκίνησε χωρίς νά τόν χαρτίσει καί, άλλοίμονο, όλα είχαν τελείωσι πιά.

Άπό τόν καιρό έκείνο, ούτε καλό, ούτε κακό άκουσε γιά τή γυναίκα του.

Νάτος τώρα πού βαδίζει πίσω από τούς κήπους. Άν περνούσε μέσα από τή χωριά άλάγεαν άμέσως πώς έρχοταν νά ζήτηση τή γυναίκα του. Αυτός ικανός γιά τέτοια τρέλλα. Στάγ-αγά έβράδωνε τή βήμα, τέλος σταμάτησε καί χτύπησε μέ τό μπαστούνι μία τουφά άπό ένα γαϊδουράκι. "Έπειτα συνεχίζοντας τόν δρόμο του έφθασεν εις τήν άκρη τού χωριού. Τά πέλαμα τών ύποδημάτων του άφταν ίχνη έπάνω εις τό νοσομένο χώμα. Περπατούσε στη μέση. Δέν ήθελε νά περπατήση δεξιά καί άν έπερνε τό άριστερό μέρος θά λέγανε πώς φοβάται τή γυναίκα του. Μέ ύφος ύπερήφανο καί μέ τήν πίτα στό στόμα προχωρεί χωρίς νά ρίξη ούτε μία ματιά εις τό σπίτι τής γυναίκας του. Θάλεγε ναίσις πώς ή καπιζούσα πίτα του τόν σέρει όπως ή λοκομοτρίβα σέρει τά βαγόνια. Το χωριό εινε σιωπηλό. Άπό τήν εποχή πού τ' άρεντζιά τών σκύλων πλήθοναν φόρο γι' αυτά τό χωριό εινε άπαλλαγμένο από τό θόρυβό τους.

Κι' όμως ό Μπάρης θά ήταν εύχαριστήμενος νά γαύγιζε κάποιος σκύλλος, παραδείγματος χάριν ό σκύλλος τής γυναίκας του γιά νά τόν κινήση μέ τό μπαστούνι του. Ούτε ένας σκύλλος όμως δέν φαίνεται εις τόν δόμο.

— Δέν θά μέ δουν, ψιθυρίζει μελαγχολικός. Μά τί διάβολο έχω καί τρέχω έτσι από δω κ' από εκεί σάν άνοηξιάτικο άεράκι. "Ήλλα νά ιδώ τό παιδί μου καί τό παιδί μου κ' άνήκει!

Πέρωντας άφ' όπου άπό τούς ίδιους του συλλογισμούς, γυρνά φάτος έμπρός εις τό σπίτι του καί σπριζεται εις τό μπαστούνι του. Φυσά δυνατές τουφές κανού, προς τό μέρος τής πόρτας, γιά νά δείξη έτσι πώς δέν φοβάται κανένα. Μόνο πού δέν θέλει νά μη μέση στό σπίτι.

Ό Ζάνης ό γιός του, μπορεί νά τόν δη κ' έτσι θά μιλήσουν. Άλλά τό παιδί του δέν φαίνεται πουνόνα. "Ό Μπάρης μένει εκεί άκίνητος, θαμάζοντας τό σπίτι. "Όλα γύρω ήταν άκόμη όπως καί πρό ξη έτών. Εις τό κήπο έπάνω εις τόν πίσσαλο εινε κρεμασμένο τό δοχείο μέ τό γάλα, γύρω τά λουλούδια άνθίζουν όπως καί τό καιρό πού ή γυναίκα του ήταν ζορίτο.

Άνάμεσα σ' αυτά τώρα κινιούνται τρία ήλιοτρόπια. Αυτό μονάχα ύπαιχει καινούργιο μέση στό περιβόλι. Πόσα λουλούδια από τόν κήπο μαράθηκαν πάνω στ' ατί του. Κι' όλα τού 'τά έδινε μέ άπειράριθμα φιλιά...

Ένας σφόδρ πέτρες ήταν στην άλλη μεριά τού δρόμου. Ό Μπάρης σέφτηκε γιαι νά μη καθίση. "Η πέτρες δέν άποτελούναν μέρος τής περιουσίας τής γυναίκας του. Κι' έπειτα τό κομμάτι ξαποσταίνει όπου τού άρσενε. "Η πίτα τού άρχισε νά σβήνη. Τήν άνάβει πάλι μολονότι ό άρχιός από τόν όποιον εινε φτιασμένη εινε άκόμη θερμιά. Κατά τόν βαθύνον Σαίβης ύπόχρον στιγμής εις τήν ζωή τού άνθρώπου πού χειρίζεται άπόλυτος νά εινε άναμμένη ή πίτα του. Καθιόντος άντίκρου στό σπίτι, κινιούνται διαρκώς παρατηρεί ξαφνα πλάι του άκουσίος καί τί βλέπει; Τόν παρακούναντα σκύλλου του, καθισμένον καμιά πενηνταριά βήματα μακριά νά τόν κινήση προσεχτικά.

— Νά! ό σκύλλος, μορμολούσε ό Μπάρης, δέν θέλει νά άφήση τ' άρεντζό του! Έδώ Χάτιον!

Ό σκύλλος τόν έληρίασε καί πήδησε. εύθυμος έπάνω του. Ό Μπάρης τόν χάιδρεν άπαλά στό κεφάλι, εδωχής γιαι δέν ήταν πιά μονάχος.

Άλλ' ό Χάτιον κάτι έχει φερμάσει; ρίχνεται προς τό σπίτι. Έκείνη τή στιγμή έβγαυνε ό Ζάνης.

Φορούσε κατακόχκινα παπούτσια καί ένα φορεματάκι κεντημένο μέ κόκκινα λουλούδια. Το μικροσκοπικό αυτό τό φορεματάκι ήταν όλος διόλου περτινόν, αλλά ό πατέρας βλέπει πώς φροντίζουν γιά τό παιδί. Μ' ένα εύθυμο γαϊγισμα ό σκύλλος έπείδησε έπάνω στό παιδί καί τού έγλειψε τά μαγουλά.

— Χάτιον μου, μικρούλη μου σκυλλάκι!

Ό Μπάρης άνάμεινε ήσυχος τό τέλος τών άμοιβαίων αυτών διασχόων. Ό Ζάνης συνοδευόμενος από τόν σκύλλο έρχεται προς τό μέρος του. Ό Μπάρης τόν φιλά μέ δλη τήν καρδιά.

— Μπατάκια μου, φώναζει τό παιδί μέ χαρά.

Ό σκύλλος έν τώ μεταξύ ειχε γυρίσει προς τό σπίτι κ' ένώ ό Μπάρης θωπεύει τό παιδί του, δέν τού διαφεύγει ότι κάποιον κομμάτι κόκκαλο κ' ένα κομμάτι ψωμί πέταξαν από τό σπίτι εις τόν Χάτιον.

Τότε τό αγοράκι τόν τραβά από τό χέρι καί τού λέει.

— Έλα, μέσα μπατάκια.

— Όχι! άπαντά ό Μπάρης σοβαρά, δέν ήλθα γιά νά μπω μέσα στό σπίτι.

Κι' έπειδή τό παιδί έπέμενε, μία σαιά παρουσιάστηκε στό κατώφλι. Άκούστηκε ό θροός ένός φουτανιού κ' ό Μπάρης αισθάνεται ένα έλαφρό άσωμα μένος, άλλα πεισιχωμένος δέν σηκώνει τό κεφάλι του.

— Λίγερ, ειπε μία φωνή πολύ γνωστή του, έλα λοιπόν, ήμπορείς νά μιλήσης μέ τό παιδί σου μέσα εις τό σπίτι μας.

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ ΕΝΑ ΠΕΡΙΛΟΜΟ

ΤΙ ΕΙΔΕΝ Η Χ. ΒΑΝΔΕΡΜΠΙΛΤ

Ένα τρεμακτικόν ένειρον. Ό φένος τού συζύγου της. Ό άμαξός άναγνωρίζει τό μέρος. Άγορά καί κτεδάφισις τού κτιρίου. "Η κ. Βάντερμπιλτ ήσυχος.

Θέλετε νά μάθετε τί στοιχίζουν τά όνειρα καμιά φορά στός πλουσίους; Διαβάστε τήν άκόλουθον άληθεστάτην ιστορίαν:

Μιά νυχτα ή σύζυγος τού πολυκεκοσμημένου Βάντερμπιλτ ειλε ένα φοβερό όνειρο. Νειρευήθηκε δηλαδή, ότι τό άμάξι τού συζύγου της προσέκρουσε στην γωνία μιας οικίας, ότι ό σύζυγος της έξεσπεφνούνισθη έξω αυτής καί έφρονεύθη καί ότι ό άμαξηλάτης, εδωθή προφθάσας νά κρεμασθή από ένα φανάρι, πού βρισκόταν εις τήν γωνία αυτήν!... Άνησυχήσασα ή κ. Βάντερμπιλτ από τό παράδοξο αυτό όνειρο προσεκάλεσε τήν έπομένην τόν άμαξηλάτην τού κ. Βάντερμπιλτ, τού διηγήθηκε τά πάντα καί τόν προσεκάλεσε νά τή ύποδείξη όλας τās προσεχούσας γωνίας τών σπιτιών, από τών όποιων περνούσαν καθημερινώς μέ τό άμάξι. Ό άμαξηλάτης έγνώριζεν όλες αυτές τας γωνίας καί άρχισε νά τας άπαριθμή στην χωρία του, ή όποια εδωρθε τέλος από τήν περιγραφή του καί τήν γωνία τού σπιτιού πού ειλε στό όνομό τού. "Η γωνία αυτή ήσαντο σε μία μεγάλην οικίαν, κειμήνην πλησίον τού μεγάρου τού κ. Βάντερμπιλτ.

— Άρχει, ειπεν ή κ. Βάντερμπιλτ στόν άμαξηλάτη της, όταν τό έξακριβωσεν αυτό, καί έκάλεσον άμέσως ένα από τούς πράτορός της, στόν όποιον άφου έκαμε τήν περιγραφή τού έν λόγω σπιτιού, τόν ρώτησε:

— Σε ποιόν άνήκει τό σπίτι αυτό;

— Άνήκει, κυρία μου, άπάντησε ό πράκτορ, εις μίαν μετοχικήν εταιρίαν, ή όποια έντός τού σπιτιού αυτού κατέχει καί δύο άλλα μέγαλα στην Βαλτιμόρη καί στη Βοστώνη.

— Πολύ καλά... Καί πόσο μπορεί νά εινε τό μετοχικό κεφάλαιο τής εταιρίας αυτής;

— Νομίζω περί τά δύο εκατομμύρια.

— Ά! άκόμη καλλίτερα! Άγοράστε λοιπόν, σας παρακαλώ, προς τό παρόν όλας τās μετοχές γιά λογαριασμό μου. Ό κ. Βάντερμπιλτ δέν πρόζει νά μάθη τίποτε σχετικώς.

Ό πράκτορ άπήλθεν άμέσως καί ένηρησεκατά τās έντολάς τής κυρίας του. Άρχισε ν' αγοράζη τας μετοχές τού περιφήμου αυτού μεγάρου, πράγμα πού κατέληξε τούς έν τώ Χρηματιστηρίω καί τούς άφησε νά μωριστούν, ότι κάτι ύποκτο συμβαίνει. Τουιστρόπός μέ τήν ζήτησιν αι μετοχά ύπόψηθεν φοβερά, άλλα ό πράκτορ έξακολούθησε ν' αγοράζη, μέχρις ότου εφθασαν τό διπλάσιο τής άρχικής των άξίας.

"Η κυρία Βάντερμπιλτ έστενοχωρήθηκε κάπως λόγω τής ύνώσεως αυτής, έν τούτους όμως έδανείσθηκε χρήματα από τόν σύζυγος της καί έξακολούθησε ν' αγοράζη μέχρις ότου δέν άφησε καμιαν εις τήν αγοράν καί τό μέγαρο έγινε δικό της.

Κατόπιν αυτού έκάλεσον άμέσως τόν άρχιτεκτονά της καί τή παρηγγείλε νά καταδείψη τάχιστα τήν γωνία τής οικίας έξ αιτίας τής όποιας συνέβη τό δυστύχημα πού ειλε στόν ύπνο της. "Η κατάδειξις άρχισεν άμέσως καί τό μέρος αυτό έμεινε άνοιχτό, ώστε νά μήν εινε καθόλου έπιζυγνόντο.

Όταν έτελείωσαν έντελός αι έργασία αυτά ή κ. Βάντερμπιλτ ήσάσθη καί ειλε τά πάντα στόν σύζυγος της, ό όποιος δέν έφαντάζετο πώς θά έσπαταλάτο τόσο χρέμα έξ αιτίας ένός όνειρου.

— Εύχαριστώ δέν ήλθ γιά νά μω μέση.

Και μ' αυτά τά λόγια ύψώνει τό κεφάλι του, βάζει τήν πίτα του άνάμεσα εις τά δόντια του καί κιντάει κατάματα τή γυναίκα του. Ένώ τήν κοιτούσε έτσι προσεχτικά σέφτηκε πώς σ' όλο τό χωριό άσφαλώς δέν θά ύπάρχει άλλη πού όμορφη.

... Το ίδιο εινε... Μιά γυναίκα πού έγνατελειψε τόν άνδρα της ήταν σάν τό άνθιμένο κλαδίον πού άποσπασμένο από τό δένδρο πέφτει εις τή σόνην. Γιατί νά τήν περιμαζεύει; Αύτη ειλε ή γνώμη τού Μπάρης καί θά τήν έλεγε άσφαλώς, άν ένας χωρικός ήμωροσύσε νά διατυπώση τίς γνώμες του.

Κουνώντας τήν ούρα του ό σκύλλος χοροπήδά τριγύρω του.

— Ξέρω καλά, ειπεν ή γυναίκα του χαμηλώνοντο τό βλέμμα, πώς δέν ήλθε γιά μένα, γι' αυτό κ' έγω σε καλώ μέσα νά μη σε δη ό κόσμος.

Και μέ τά λόγια αυτά βάζει τό χέρι της πάνω στόν ώμο τού άνδρός της. Άπό μακριά φαίνονται τά πλήθη πού γυρνούν από τή λειτουργία καί σκορπίζονται εις τούς δρόμους.

— Έ λοιπόν, ειπε ό Μπάρης εις τό παιδί του, θέλεις νά μω μέση;

— Μά, ναι λοιπόν, άπάντησε ό μικρός. Τό κρασί έχει σεβριτώσει στό τραπέζι γιά σένα!

Μεταφρ. Λ. Α. Σ.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ προς αγοράν τά κάτωθι βιβλία: Τό «Τοσκώμα τ' Αι Ροκκου» μετάφρ. Γουτέλλ. «Οι Βασίλεις τών Βουώνων» υπό Έδμ. Άμπου, μετάφρ., «Συλλογή Δημωδών Άσμάτων» Ζαμπέλιου, «Σονέτα» Στ. Μαρξζώη (Τό Φίλημα» ποιημ. Γ. Τερτσέτη, «Ανθράκος τού Κόσμου» Γρ. Ξενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδικόν «Μπουκέτο».